

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika ve věci

žalobce: **M. F.**
bytem
zastoupen Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem
se sídlem Komenského 241/35, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. KUJCK 141898/2020/4

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“ nebo též „zdejší soud“) byla dne 11. 1. 2021 doručena žaloba, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. KUJCK 141898/2020/4, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce jako nepřípustné. Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Tábor (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 4. 3. 1996, zn. VH 5108/4/95-Pě (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), jímž bylo vydáno povolení k užívání vodohospodářského díla spočívajícího ve zvýšení jezu Veselý v Sezimově Ústí na řece Lužnici v ř. km 43,148 dřevěnými náplatkami o výšce 20 cm za účelem zvýšení spádu pro provoz stávajících malých vodních elektráren. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podle tehdy platných právních předpisů, tj. dle § 9 odst. 4 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „vodní zákon“) a § 82 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 43/1994 Sb. účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „stavební zákon“). Žalobce se stal vlastníkem malé vodní elektrárny situované proti proudu nad jezem Soukeník na řece Lužnici (dále jen „vodní elektrárna“), kterou koupil od společnosti W Delta v. o. s. (dále jen „předchůdce žalobce“ nebo jen „předchůdce“).

2. Žalobce namítal, že vodoprávní úřad nepředvolal jeho předchůdce a nezohlednil jeho postavení účastníka řízení v řízení o povolení k užívání vodohospodářského díla. S ohledem na tuto skutečnost nebyly žalobci ani jeho předchůdci sdělovány uskutečněné dílčí úkony ve vodoprávním řízení, rovněž nebyli informováni o průběhu a závěrech zkušebního provozu vodohospodářského díla a nemohli uplatnit námitky k důsledkům navýšení vzdutí na jezu Veselý v Sezimově Ústí, na řece Lužnici, jejím říčním km 43.148, pomocí 20 cm vysokých náplatků.
3. S ohledem na zmíněné skutečnosti žalobce namítal, že mu bylo ve vodoprávním řízení znemožněno vznést námitku, že v důsledku užívání vodohospodářského díla dochází při instalaci a vztyčení náplatků na korunu jezu Veselý ke snižování výroby elektrického proudu v jeho vodní elektrárně.
4. Žalobce rozporoval závěr žalovaného, že účastníkem kolaudačního řízení je pouze stavebník, případně uživatel, neboť měl za to, že udělení kolaudačního povolení se odvíjí od výsledků zjištěných při zkušebním provozu. Žalobce zdůrazňoval, že během zkušebního provozu se prokazuje, do zájmů jakých osob zkušební provoz zasahuje, přičemž každý, kdo tvrdí, že je provozem zasažen do jeho zájmů, má být účastníkem řízení. Pouhý odkaz žalovaného na zákonnou dikci ohledně účastenství v kolaudačním řízení označil žalobce za bezhodnotovou aplikaci práva, která ve svém důsledku porušuje základní lidská práva, včetně práva na spravedlivý proces nebo vlastnické právo.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shledal námitky žalobce nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že § 78 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném od 21. 3. 1994 do 25. 2. 1997 vymezoval okruh účastníků kolaudačního řízení taxativně. Z toho důvodu nemohl být žalobce jako vlastník malé vodní elektrárny vzdálené 2,5 km od vodohospodářského díla účastníkem řízení, a to ani předchůdce žalobce, neboť nespadal do zákonem stanoveného okruhu účastníků kolaudačního řízení.

III. Obsah správního spisu

6. Součástí spisové dokumentace byly podklady vztahující se ke kolaudačnímu řízení a řízení o povolení ke zřízení vodohospodářského díla, pro nyní posuzovanou věc však byly významné následující písemnosti: Do správního spisu bylo mimo jiné založeno povolení ke zřízení díla ze dne 13. 6. 1994, č. j. VH 2287/94-Pě, povolení k prozatímnímu užívání ze dne 24. 4. 1995, č. j. VH 1978/95-Pě, jímž bylo na základě výsledků kolaudačního řízení konaného dne 6. 1. 1995 vydáno povolení k užívání vodohospodářské části tří MVE u jezu Veselý v Sezimově Ústí I., ř. km Lužnice 43,148 a také prvostupňové rozhodnutí. Dále bylo do spisu založeno odvolání žalobce ze dne 15. 7. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí a posudek vlivu náplatků na jezu Sojčák na výrobu elektrické energie vypracovaný 29. 1. 2018 Ing. N., CSc. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě výsledku kolaudačního řízení konaného dne 12. 12. 1995 a předložených podkladů dne 21. 2. 1996 vydáno povolení k užívání vodohospodářského díla – zvýšení jezu Veselý v Sezimově Ústí I na řece Lužnici v ř. km 43,148

dřevěnými náplatký o výšce 20 cm za účelem zvýšení spádu pro provoz stávajících malých vodních elektráren - podle ustanovení § 9 odst. 4 vodního zákona a § 82 odst. 1 a § 120 stavebního zákona za předpokladu splnění stanovených podmínek. Vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo vyjádření předchůdce žalobce k návrhu na provedení dřevěných náplatků, k čemuž sdělil: „*Proti tomuto provedení nemáme žádných námitek. Vzhledem k této skutečností nepředpokládáme zúčastňovat se vodoprávního řízení v této souvislosti.*“

IV. Právní názor soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
8. Žaloba není důvodná.
9. Jedinou žalobní námitkou žalobce brojil proti tomu, že jeho předchůdce nebyl vodoprávním úřadem předvolán jako účastník řízení v řízení o povolení k užívání vodohospodářského díla, resp. kolaudačního řízení. V rámci kolaudačního řízení dochází podle § 76 odst. 1 stavebního zákona ke kolaudaci staveb, což spočívá ve vydání kolaudačního rozhodnutí, na základě něhož lze užívat dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání nebo tu část stavby, na které byla provedena změna nebo udržovací práce, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení.
10. Krajský soud poukazuje na § 78 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož platí, že účastníky kolaudačního řízení jsou stavebník, popřípadě uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám. Výčet účastníků řízení v citovaném ustanovení stavebního zákona je taxativní a odpovídá znění účinnému v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Okruh účastníků řízení zákon stanovil za pomoci právních kritérií, nikoli skutkových kritérií, a to zcela jednoznačně a bez možnosti správního orgánu jej rozšiřovat. To je výrazná odchylka od úpravy účastenství v řízení územním a stavebním, u nichž zákonodárce volnější formulací přiznal nutnost zkoumat specifické skutkové okolnosti konkrétních případů při určování okruhu účastníků (§ 34 a § 59). Tvrzení žalobce, že do kolaudačního řízení má být přizván každý, koho se provoz vodohospodářského díla dotýká, se neopírá o žádné zákonné ustanovení. Okruh účastníků kolaudačního řízení je dán jednoznačným a taxativním výčtem v § 78 odst. 1 stavebního zákona a shoduje se s ním také judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 8/2008 - 33; rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 As 24/2008 - 92, rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2009, č. j. 6 As 49/2008 - 96 a jiné). Žalobce dále namítal, že předmětná zákonná díkce je reliktem minulosti a bezhodnotovou aplikací práva. K tomu krajský soud sděluje, že při posuzování předmětné žaloby bylo vycházeno z právních předpisů platných v době vydání prvostupňového rozhodnutí, jimiž je soud povinen se řídit i nyní, přestože se již jedná o právní předpisy neúčinné. Na této skutečnosti nelze ničeho měnit a námitky žalobce jsou proto zcela nedůvodné.
11. Zákonné vymezení účastníků řízení podle tehdejšího stavebního zákona je pro projednávanou věc zásadní skutečností a rozhodující pro meritorní posouzení žaloby. Předchůdce žalobce podle zjištěných skutečností nebyl stavebníkem či uživatelem (provozovatelem), ostatně existenci některé z těchto zákonných variant žalobce ani nenamítal. S ohledem na tuto skutečnost neexistují žádné zákonné důvody, aby žalobce či jeho předchůdce byli považováni za účastníky kolaudačního řízení. Je beze vší pochybnosti zřejmé, že žalobce nespadá do žádné ze zákonem vyjmenovaných okruhů možných účastníků řízení, a proto bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí správně vyhodnoceno odvolání žalobce jako nepřípustné ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Jako nepřípustné je vyhodnoceno odvolání ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu tehdy, je-li podáno osobou, která má za to, že je, resp. měla být, účastníkem správního řízení, ale správní orgán prvního stupně s ní jako s účastníkem řízení nejednal, tehdy posoudí odvolací orgán toto jí tvrzené postavení přímo v rámci projednávání podaného odvolání. Účastníkem „řízení“ o nepřípustném odvolání je za určitých okolností pouze odvolatel. Pojem „řízení“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

v tomto kontextu je nutno chápat toliko jako jakési „miniřízení o nepřípustném odvolání“ v rámci správního řízení ve věci samé, která se sama o sobě může sestávat z řady takových „miniřízení“ a neznamena to zcela nezávislé a samostatné řízení bez jakékoliv vazby na řízení o věci samé. (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 10 A 24/2011 – 28)

12. Krajský soud v souvislosti s okruhem účastníků v kolaudačním řízení poukazuje na velice podrobně a výstižně definované vymezení účastníků řízení v kolaudačním řízení ve smyslu § 78 odst. 1 stavebního zákona v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 24/2009 – 93: „*Jak již bylo výše uvedeno, ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona je okruh účastníků řízení stanoven taxativně; přitom je mnohem užší než v případě předběžného stavebního řízení (viz § 59 stavebního zákona). Je nepochybné, že obecně nemají sousedé stavebníka právo vystupovat jako účastníci kolaudačního řízení; své námitky mohou uvádět pouze v přecházejícím stavebním řízení. Užší vymezení účastníků kolaudačního řízení (oproti řízení stavebnímu) je odůvodněno tím, že účelem kolaudačního řízení je posouzení, zda byla určitá stavba postavena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. Předpokladem přitom je, že stavebník opravdu postupuje v souladu s tímto povolením a dokumentací, s kterou účastníci stavebního řízení vyslovili souhlas, resp. jejich námitky proti plánované stavbě již byly vyřešeny. Účast jiných osob než uvedených v § 78 odst. 1 stavebního zákona na kolaudačním řízení by byla nadbytečná právě z toho důvodu, že jejich stanoviska k plánované stavbě již byla zohledněna ve stavebním povolení, podle nějž se stavebník musí řídit. V kolaudačním řízení je proto zvýšena úloha stavebního úřadu (státu) jako dohledu nad tím, zda byla stavba provedena v souladu se stavebním povolením, a potlačena úloha dalších stavbou dotčených osob. Pokud stavba není provedena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení, je stavební úřad povinen zakročit, a to buď stanovit podmínky k odstranění drobných nedostatků stavby (§ 82 odst. 2 stavebního zákona), zahájit řízení o změně stavby, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení (§ 81 odst. 4 ve spojení s § 68 stavebního zákona) nebo kolaudační rozhodnutí vůbec nerydat (§ 82 odst. 2 stavebního zákona in fine); srov. obdobnou argumentaci v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 49/2006 - 96, nebo ze dne 13. 5. 2009, č. j. 6 As 49/2008 - 96, oba dostupné na www.nssoud.cz. Jedinou možností, která zakládá účast i pro ostatní stavbou dotčené osoby neuvedené v § 78 odst. 1 stavebního zákona, je uplatnění druhého odstavce § 78 téhož zákona. Podmínkou zde je však skutečnost, že stavební úřad sloučil s kolaudačním řízením řízení o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, což se v projednávaném případě nestalo. Účelu kolaudačního řízení a otázky účastenství vlastníků sousedních nemovitostí v něm se podrobně věnoval rovněž Ústavní soud ve skutkově obdobné věci (žaloba vlastníka sousední nemovitosti proti kolaudačnímu rozhodnutí) v usnesení ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02. Po rozsáblé explikaci problému a porovnání postavení vlastníka pozemku pod kolaudovanou stavbou (který byl začleněn do okruhu účastníků kolaudačního řízení na základě nálezu Ústavního soudu publikovaného pod č. 95/2000 Sb.) s postavením vlastníka sousedních nemovitostí pak dospěl k následujícímu závěru: „Ústavní soud na jedné straně zvažoval možný zásah do ústavně zaručených práv stěžovatele vydáním kolaudačního rozhodnutí (od jehož vydání může stavba legálně fungovat a její existence a její používání v dalším fungování vyvolávat imise, které zasahují do práv vlastníků okolních nemovitostí) a na druhé straně možný zásah do práv vlastníka stavby, o jehož stavbě bylo rozhodnuto již v územním řízení a řízení o povolení stavby. Možnost, že by do závěrečné fáze stavebního řízení - kolaudace - mohl pravidelně (po zrušení § 78 odst. 1 StZ a novém rozšíření účastníků kolaudačního řízení) zasahovat velmi široký okruh dalších účastníků, by právě tento zásah do práv majitele stavby představovala. V dané věci se tedy jedná v podstatě o horizontální konflikt ústavně zaručených práv vlastníků okolních pozemků a vlastníka stavby. Ústavní soud se nedomnívá, že by bylo nutné definici účastníků stavebního kolaudačního řízení nadále rozšiřovat tak, aby i v rámci tohoto řízení byla zajištěna ochrana všech potenciálně ohrožených práv vlastníků okolních nemovitostí. Právní řád je nutné vidět v jeho celistvosti, takže ochrana vlastnických práv při střetu zájmů vlastníků sousedních nemovitostí je v modelově podobných případech, za současného právního stavu, přiměřeně zajištěna v rámci ustanovení § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. To přirozeně neznamená, že zákonodárce se nemá snažit rozšiřovat standard ochrany těchto práv vytvářením dalších institutů v rámci práva soukromého nebo veřejného. Znamená to pouze, že v daném případě není nutné a vhodné rozšiřovat okruh účastníků kolaudačního řízení, protože stěžovatel se může domoci ochrany svého vlastnického práva v občanskoprávním řízení před obecným*

soudem“ Ústavní soud tedy považuje za ústavně konformní skutečnost, že vlastníci sousední nemovitosti není účastníkem kolaudačního řízení s tím, že tento vlastník má svá práva hájit především v územním a stavebním řízení. Namítají-li žalobci, že se stavebník a stavební úřad mohou dohodnout, že budou kolaudovat stavbu za současného porušení či nedodržení právních předpisů, je takový stav obecně nepřijatelný, neboť stavební úřady jsou tu právě od toho, aby na dodržování zákonných a podzákonných stavebních předpisů dohlížely. Pokud je přesto zkolaudována stavba, která vykazuje nedostatky (např. nepřípustné imise), má vlastníci sousední nemovitosti k dispozici jiné právní prostředky své ochrany, jmenovitě žalobu podle § 127 občanského zákoníku. V souladu s názorem Ústavního soudu má i Nejvyšší správní soud za to, že případný (budoucí) vliv užívání či provozu stavby na práva vlastníka sousední nemovitosti nezdvádá účast vlastníka sousedních nemovitostí v kolaudačním řízení.“ (pozn. podtrženo soudem)

13. S ohledem na uvedenou citaci Nejvyššího správního soudu má krajský soud za to, že je zcela nezpochybnitelné, že žalobce ani jeho předchůdce nemohli být účastníky kolaudačního řízení. Žalobce v žalobě neuvedl, od jakého dne je vlastníkem malé vodní elektrárny vzdálené od vodohospodářského díla 2,5 km, a proto nelze konstatovat, kdo konkrétně, zda žalobce či jeho předchůdce, měl být podle námitek žalobce účastníkem kolaudačního řízení, jestliže prvostupňové rozhodnutí, resp. kolaudační rozhodnutí, bylo vydáno dne 4. 3. 1996. V nyní posuzované věci nebylo spojeno kolaudační řízení s řízením o změně dokumentace ověřené ve stavebním řízení, což bylo v citovaném rozsudku NSS označeno za jedinou možnou výjimku pro rozšíření okruhu účastníků. Podle oznámení ze dne 15. 12. 1994, zn. VH 4656/94-Pě bylo „zabýváno kolaudační řízení stavby dřevěných náplatků o výšce 20 cm na jezu Veselý v Sez. Ústí na Řece Lužnici v ř. 43,148“, tudíž se jednalo pouze o jediné řízení, a to řízení kolaudační.
14. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebylo shledáno žádné pochybení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předmětem nyní posuzované věci bylo pouze určení toho, zda byl správně vymezen okruh účastníků řízení v řízení před vodoprávním úřadem, a tudíž zda bylo žalovaným správně vyhodnoceno odvolání žalobce jako nepřípustné. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce rozhodně nemohl být účastníkem kolaudačního řízení vedeného před vodohospodářským úřadem v letech 1994 až 1996 podle tehdy platných právních předpisů. Vzhledem k těmto skutečnostem nebylo ze strany žalovaného shledáno porušení právních předpisů, když bylo odvolání žalobce posouzeno jako nepřípustné.
15. Obiter dictum krajský soud sděluje, že v rámci vodoprávního řízení o povolení ke zřízení vodohospodářského díla učinil předchůdce žalobce vyjádření, v němž sdělil, že proti provedení předmětného díla nemá žádných námitek, a tudíž se nehodlá zúčastňovat vodoprávního řízení v této věci. Vyjádření předchůdce žalobce ze dne 9. 5. 1994, v němž konstatoval, že nemá žádné námítky proti zřízení vodohospodářského díla, mělo za následek vydání rozhodnutí o povolení ke zřízení vodohospodářského díla ze dne 13. 6. 1994, zn. VH 2287/94-Pě, neboť neexistovaly žádné okolnosti zřízení díla zabráňující či okolnosti vyžadující další posuzování a případné stanovení podmínek, aby nedocházelo k nyní tvrzenému snižování výkonu turbín v elektrárně žalobce, a tím snižování výroby elektrického proudu, což uváděl žalobce v odvolání a projednávané žalobě jako následek provozu posuzovaného vodohospodářského díla. Předchůdce žalobce podle zdejšího soudu projevil svůj nezájem o účastenství ve vodoprávním řízení ke zřízení vodohospodářského díla jednoznačně, přesto pokud se nemělo jednat o projev vůle nebýt účastníkem řízení, měl se předchůdce žalobce, případně žalobce, bránit proti rozhodnutí o povolení ke zřízení vodohospodářského díla ze dne 13. 6. 1994, zn. VH 2287/94-Pě. Jestliže žalobce či předchůdce žalobce v rámci zkušebního provozu vodohospodářského díla zjistili, že dochází k zasahování do jejich zájmů, měli brojit proti provozu vodohospodářského díla před vyhodnocením a ukončením zkušebního provozu. Současná snaha žalobce o zhojení pasivity existující od roku 1994 až doposud nemůže být proto úspěšná. Jednotlivé dílčí žalobní námítky směřující proti nesprávnému posouzení smyslu vyjádření předchůdce žalobce ze dne 9. 5. 1994 či následky provozu vodohospodářského díla

projevující se na vodní elektrárně žalobce nejsou námitkami, které by byly projednatelné v nyní probíhajícím řízení, v němž je předmětem řízení pouze posouzení vymezeného okruhu účastníků kolaudačního řízení. Krajský soud podotýká, že vznesené námitky žalobce by však nebyly projednatelné ani v rámci běžného kolaudačního řízení, jehož účelem je posouzení toho, zda byla určitá stavba postavena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. S ohledem na skutečnost, že meritem věci bylo posouzení účastnictví žalobce jako právní otázky, soud neoslovil žalobcem označené potencionální osoby zúčastněné na řízení.

V. Závěr, náklady řízení

16. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 21. dubna 2021

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu